

LIVERPOOL									
Tanca anterior	Dien.	G.	M.	M.	A.	O.	B.		
Overtura	1041	1014	1019	1023	1020	1001	997		
Segon telegrama		1013	1018	1021	1019	1000	Nom		
Tanca	1041	1016	1020	1024	1021	1002	997		
Aiga		1016	1020	1024	1021	1002	998		
Beixa		—	—	—	—	—	—		
NOVA YORK									
Tanca anterior	Dien.	G.	M.	M.	A.	O.	B.		
Overtura	1905	1965	1973	1975	1937	1912			
Segon telegrama		1973	1980	1982	1943	1920	1903		
Tanca	2000	1969	1976	1978	1941	1917	1901		
Aiga		1979	1986	1988	1950	1928			
Beixa		—	—	—	—	—	—		
NOVA ORLEANS									
Tanca anterior	1889	G. 1902	M. 1900	M. 1900	A. 1914	O. 1903	B. 1866		
Overtura		—	—	—	—	—	—		
Segon telegrama		—	—	—	—	—	—		
Tanca		—	—	—	—	—	—		
Aiga		—	—	—	—	—	—		
Beixa		—	—	—	—	—	—		
EGIPTO (Liverpool)									
		Geder		Marc					
Tanca anterior		Sakellar	Upper	Sakellar	Upper				
Overtura		1832	1857	1109					
Segon telegrama									
Tanca		1828	1853	1106					
Aiga									
Beixa									
Alexandria. Tanques del dia									
	J.	P.	A.	O.					
Ashmout	2247	2296	2324	2326					
	M.			A.					
Sakellar	3690	3745	3756						
Disponible en Place									
Good Mordling (Standard Universal)									
Any Ford Orleans Tosse									
				155'50		155'50		156'50	
Arrib. als EE.UU. en un dia. 43.000									
Arrib. als EE.UU. des de l'1 d'agost. 7.307.000									
Vendes a Liverpool. 5.000									
Transferencia: 4'85									
B/s. comiss. 20.000									
B/s. l'any ent. 6.335.000									
R. 0.000									
R. R									
R. R									

NO US HA PASSAT MAI RES QUE VALGUI LA
PENA D'ESSER ESCRIT? SABRIEU ESCRIURE-HO?
VOLEU PROVAR-HO?

Un naufragi a l'aiguabarreig del
Llobregat

Un jorn primaveral sortíem de bon matí del port d'aquesta ciutat, tripulant la canoa "Oreneta", a deu remers i timoner. Per bé que el temps era encara bon xic fresc no dèiem altra cosa que pantalons, samarreta i espadanyes.

Deixada rera nostre la punta de l'espigó, el patró féu proa mar enans, per enfilar ben bé les ones que el vent de llevant aixecava. Bateriales altes—crivada el timoner—. I hala, hala, amb voga llarga i pausada, la nostra embarcació saltava com un dofí entre l'una i l'altra ona. Les cançons s'emparaven i la joia de que gaudíem la reflexió nostros cares.

Algu, però, no cantava pas. Les ones cada vegada eren més altes i quan la canoa quedà en el buit hi havia a qui no hi feia gens de goig. Quan se féu el silenci les estropades sonaven seques com una detonació, al xoc dels remes contra els escalamis. A intervals la veu del timoner se sentia per a cridar a algú que feia el ronsa o encorava el rem. Els gallions anaven i venien com una llançadora i nostros ratis es dilataven per a millor copsar aquelles iadades i salabroses sentors. La manxa de nostros pulmons funcionava a pleter.

Tot d'una, les terribles aigües que s'ajugaven ens palesen que ens trobem prop de Cap del Riu. Feia una hora que remàvem i les ganes d'arribar començaven a manifestar-se. El timoner mana un stop; s'aixeca dret i amb la mà al front, fent de visera, explora l'entrada del riu. El Llobregat—ens diu—basta un xic gros. La mar ja veu com està de picada. Així és que caldrà un bon embaltat i una voga ben seguida per a passar la barra. Subretot, no us atàleu; seguiu el marca i prou. Si flaqueia la voga, som a l'aigua.

Aquelles advertències a mi no em feren fred ni calor. Cal dir, però, que comptava amb les meves qualitats nadatòries i amb la proximitat de la platja.

Després de reposar una estona i de prendre alè, fem proa novament, vivint per babor la boia lluminosa. De seguida som davant l'aiguabarreig. El xoc del riu amb la mar, agra una enorme colla d'aigua tènida, els quals van a establir-se a l'un i l'altre flancs. L'espectacle és magnífic, imposant.

Descanem encara uns moments, els quals són aprofitats pel timoner per a bolar les anteriors advertències, i ens demana a tots nosaltres si sabem nedar. Aquella pregunta esdevé a tres companys que no saben aguantar-se damunt de l'aigua, i un d'ells proposa timonament de tornar enrera. Hagué de callar, però, davant les enèrgiques protestes dels altres, i entre tots el consensuarem de seguir endavant i assolir el nostre objecte: què és, entrar al riu. Sufocats aquest petit incident, revistats tots els remes, escalamis i estropes, el company que anava a la canya donà l'ordre d'arrencar. Aquell qui havia proposat desistir de l'excursió, remava a babor, prop meu, i vaig notar que havia empallidit d'una manera remarcable i estava pres d'una lleugera tremolor.

I bé: prenem embranzida i bentost som al lloc culminant.—Deu de fortes—crida el timoner, veient que el coll que formava la "barra" s'estancava imposant com una allau—. Tots apretarem ardis i brans. Al topar, però, la proa amb l'ona—talment dos cossos sòlids—l'embarcació quedà sospesa i els remes no trobaren agut. El company al dret s'arrestà, restà immobilitzat com si l'haguessin lligat de braços. La banda de babor perdé el ritme, s'entortolligaren els remes, i donà l'estribord, sense que el timó, que treballava en fals, pogués evitació. I vingué la revirada, quedant la canoa de costat, en el precís moment que un altre coll impetuós s'apropava. El coll boté per la borda i envai el coll deixant-lo completament negat i a l'alt d'aigua.

Als fillets! Aquí començà l'aportada. Els que sabíem nedar, saltàrem amants per tal de salvar-nos. I els que no en sabíem, però? Aquells, pobres! pel seu propi pes s'entortolligaren amb la canoa, quan de sobte, un altre cop de mar la girà cap per avall. Amb les guarnides de cara al cel, surava com un gran cetaci mort, i a l'alt de panxa.

Confesso que, instintivament, la meua primera i única preocupació fou salvar la pell. Em posí a nedar, però encara no havia donat quatre bracades em vaig donar compte de l'aprop que em trobava de la platja i vegí que la meua persona no corria cap perill. Calla sols sortíem l'ontge.

Lavors vaig córrer a auxiliar els companys no nadadors, a la qual feina ja se m'havia arribat el patró... No així els altres companys, algun d'ells amb fama de bon nadador, que menys humanitaris o mancats de coratge, cutiren a guanyar la platja, ometent les obligacions de companyonia. Aquest fet m'ha fet mirar de llavors encà amb prevençió algun d'aquells companys de naufragi. Dos dels tres que sabíem nedar, s'havien afezzat, ajudats pel timoner, a la borda de la canoa, i veia seguiu durant a caprici dels embats de la mar. El tercer, que el corrent ja se l'enduia, pogué agafar-se dels cabells i juntant-lo als altres dos, quedà totalment clavet a la fusta. Aquest s'hauria afezzat a un ferro roent.

El timoner i el que així escriu, no sabem de recomanar-los-hi que no ací, que té la culpa que la proposició sigui ininteligible? I per què aquesta precisió dels mots estrany a la llengua, que es traça en la substitució de dia per jorn o de ben aviat per bentost? Millor que preocuparse de trobar un reemplaçant al mot catalanissim dia, hauria certament estat de cercar un substitut d'apretar...

ací, que té la culpa que la proposició sigui ininteligible? I per què aquesta precisió dels mots estrany a la llengua, que es traça en la substitució de dia per jorn o de ben aviat per bentost? Millor que preocuparse de trobar un reemplaçant al mot catalanissim dia, hauria certament estat de cercar un substitut d'apretar...

LA DONA, LA
MODA I LA
LLAB
Capells

Encara que senzills, els capells de moda són extraordinàriament difícils de portar de manera que vagin bé a la cara, puix generalment l'ala desapareix. Hi ha, però, una "cloche" en la qual ala i copa són tallades en una sola peça. L'ala es projecta lleugerament just damunt dels ulls i és després disposada en forma d'orelleres a cada costat. Al costat dret d'aquests capells hi ha una ploma glicerina que volta el capell en espiral i suggereix una cloca de caragol.

La boina continua la seva voga i, naturalment, es porta en fèltre.

Hi ha, també, la toca turban, en varietat de gèneres, que s'ajusta fermament al front. Això, és comprensible molt bé, és tot el contrari d'un detall alavador per a la major part de fisonòmies. Per consegüent, moltes permeten que alguns bucles apleguin damunt del front. Cal dir, però, que les més extremades prefereixen un sarrell de cabell enganxat a la toca, com el ridícul rinxol que hom sol posar a les gorretes dels bebès perquè sembli que són més grans. Es considera, però, suficient un sol ble aranjat en forma d'interrogant. Molts d'aquests turbans van guarnits amb un llac de corbata, de cinta, que apareix en els llocs més imprevistos, bé al cim, damunt d'una orella o al darrera.

Però de totes maneres no hi ha cap dubte que passaran molts dies, i llargs, abans que passi de moda el capell de fèltre, ajustat al cap i amb ala estreta i ondulada.

Entre aquests cal assenyalar el model "croche" de duvetina negra amb un ample guarniment de galó d'or estret, combinat en figures geomètriques.

Guarniments

Cada dia es troben i s'aprofiten noves idees per a obtenir efectes decoratius. No es cerca la riquesa, sinó simplement la bellesa—o el pintoresc. Les arts salvatges han ajudat d'una manera extraordinària a aquesta nova concepció fins al punt que s'arriben a usar els mateixos ornaments que els homes de la selva. Així, per exemple, qui diria que les espines de peix són utilitzades per a guarnir capells? I no pas espines de peixos rars, no: espines d'arenades—les gran arenades que ací veiem fumades als aparadors de les galledes, espines de llenguado (ja és peix més fi), de truita i de molts altres peixos, es pot dir de tots, naturalment, ben seques i després pintades. Això val dir que una dona traua es pot guarnir un capell amb les sobres del dinar.

Es poden fer aquests guarniments en totes les formes i noms cal cosir-los damunt del capell. Naturalment que l'espina no conserva la forma del peix sense carn, no; sinó que amb trossets d'espina es fan diverses figures combinades que, amb les punxes entrecruades fan oblidar al transcurt la procedència de tan saborós i perillós ornament. De vegades s'hi introdueixen trossets de fusta que es volten de tots trossets d'espina.

Les flors, per a l'abric, el vestit, etcètera, és un altre ornament la voga del qual continua. Les plomes continuen i és el material més afavorit, mentre que les flors de fèl·pila, encara que igualment belles, han passat de moda ràpidament.

De plomes es fan poms de violetes exquisits, que imiten el natural, a l'abric i el perfum. Els clavells, de plomes també, són igualment una novetat d'èxit.

Abric d'asperic, victòria russa amb coll de renard gris

DE PARIS ESTANT
L'EXPANSIÓ CULTURAL

Les veus circulades aquests dies i algunes notes aparegudes en la premsa referents a l'impuls que pren l'acció propagadora de la nostra cultura, ens han fet demanar a Joan Estelrich (de pas per París) algunes dades, que transcrivim, perquè les considerem interessants.

Des de l'any 1919 es veu fent amb alguna intensitat la difusió cultural de les coses catalanes a l'estranger. A ningú no se li escapa la col·lecció de sacrificis que això suposa: són cecs aquestes, però, que sense mitjans no es poden fer bé. Potser per aquesta raó algun aspecte d'aquesta difusió no ha donat un resultat prou explícit.

Cal dir, també, com resulta fàcil, per a l'estranger, de prendre valors de poca importància i purament anecdòtics per valors de bo de bo. Aquest, però, és un mal difícilment evitable, si donem per admes que certs productes d'imitació sovint són més aviat acceptats que els veritablement originals.

I bé: passant per alt aquestes dificultats, l'acció difusora de les nostres coses es desenrotlla sense dificultats fins a l'any 1924; l'ambient que facilitava aquesta acció no era per fer-se massa il·lusions, però malgrat això la cosa lliscava sense grans entrebancs.

La realitat féu que l'ambient que mancava al principi s'anés creant de mica en mica, i ara podem afirmar que tot el que actualment existeix en aquest sentit—traduccions, cursos, conferències, tesis doctorals, agrupaments d'amics, visites de gent iniciada, cròniques de periòdics de tota mena—és el resultat d'aquest front d'irradiació.

Concretant, aquests guanys, en què la referència a la difusió literària i de propaganda de la nostra producció cultural i artística, podem donar, ja que se n'ha parlat, alguns detalls que vollem mantenir reservats fins al moment que les coses estessin del tot endegades.

L'àrea de difusió de la nostra espiritualitat pot dividir-se en tres sectors.

Hi ha el sector que comprèn tot el domini lingüístic hispano-portugués — i Amèrica.

Fa temps que les nostres relacions amb els portuguesos es desenrotllen amb una gran cordialitat, i el mateix podem dir de les que ens apropen a Amèrica, alguns nuclis intel·lectuals de la qual, sobretot de l'Havana i de Buenos Aires, segueixen tot el nostre moviment amb una atenció minuciosa.

"Repertorio Americano", aquesta meua de revista antològica que es publica a Costa Rica, i la revista "Nosotros", de Buenos Aires, no solament compten amb competents col·laboradors de Catalunya, sinó que molt sovint s'ocupen de les nostres coses.

Méxic compta amb veritables molins de la nostra influència.

Perquè la difusió en aquests dominis sigui corrent i sovintejada, amb el grup de "La Gaceta Literaria", de Madrid, ens hem proposat de fer cada número una plana consagrada al nostre moviment.

Domini estranger pròpiament dit. Aquest sector comprèn tota la gent que parla altres llengües que no siguin les hispàniques.

Avui hi ha, realment, una xarxa de gent atenta a la nostra producció en cada un dels diferents aspectes artístic, arqueològic, històric, de literatura antiga i contemporània. Aquesta atenció esparca la trobem tant a l'Amèrica del Nord com a tot Europa. La formen, especialment, personalitats que sustenten un crèdit en el món de les lletres, valors universitaris més o menys isolats, etc. i en certs llocs, com, per exemple, a Anglaterra, i de fa temps a França i a Itàlia, no es tracta ja de noms isolats, sinó d'agrupaments atents a la nostra producció cultural.

S'havia pensat alguna vegada en la manera de poder facilitar a tota aquesta gent una informació permanent.

Cal consignar, com a cosa de justícia—ens diu l'Estelrich—la idea de fer una revista amb finalitats generals d'aquesta índole, que tinguérem amb J. Pérez-Jorja l'any 1919, i que es proposava ressuscitar la "Revue Catalane" fundada pel primer, resultat del contacte entre els avantguardistes catalans i els avantguardistes francesos. Aquesta revista havia de sortir a París.

La idea, que llavors va quedar suspesa, ara l'ha fet possible l'evolució i l'enriquiment dels grups d'amistats franceses i especialment de l'Intèligent i simpàtic nucli de Marsella—Roquette, Guastalla, Brion, Carbou i d'altres—els quals empenen la publicació de "Le Revue de Catalogne" com a revista internacional d'art i literatura i cultura catalanes.

El pla de publicació està concebut en fascicles a par de deu a l'any—gairebé un per mes—que continuaran, per una banda, peces literàries catalanes traduïdes i peces literàries d'autors estrangers que tinguin alguna relació amb nosaltres. Estudis originals dels nostres especialistes en cada una de les matèries de llur domini i estudis sobre les nostres coses pels crutats i crítics estrangers.

Això pel que fa a articles. Després, seguint un sistema de cròniques informatives, s'aprirà ressonant tot el nostre moviment, abastant tots els gèneres: teatre, lírica, concerts, crítica, economia, etc.

El tercer sector el forma la zona d'afinitats culturals germanes a les

ciutat. A la tarda practicaren el Sant recés mensual.

NECROLOGIA

Ha mort en aquesta ciutat la germana Mercè Suárez Castells, religiosa de l'hospital de la Santa Creu, als 35 anys d'edat i 33 de lleig.

NOMENAMENT

Ha estat nomenat individu de la Junta d'Obra de la parròquia de Santa Maria de Gràcia, En Ramon Maria de Veciana Prats.

AQUEST NÚMERO HA

PASSAT PER LA CEN

SURA GOVERNATIVA

Govern Civil

REUNIONS

Presidit pel governador s'ha reunit el Comitè executiu del Patronat de l'Habitació, així com el Comitè de dmes del mateix Patronat, per tal d'ocupar-se d'amoblar les cases que s'estan construint.

LA FUNDACIÓ ANTUNEZ

Al Govern civil han lliurat una nota a la Premsa que diu: "El reverend senyor director de l'Institut Químic de Sarrià, participa al senyor governador que l'esmentat Institut, agraït al senyor Antúnez, el qual, en constituir la fundació que porta el seu nom deixava assenyalada la concessió de tres beques, ha pres l'acord de pregar per l'ànima del difunt, fer-li dir misses i rosaris i resar-li responos."

Darrerera hora

DE BARCELONA

Conferència de Joaquim Montaner a Palma de Mallorca

Palma, 8, a les 21.20.—El secretari general de l'Exposició de Barcelona, senyor Joaquim Montaner, ha donat una conferència a l'Ajuntament, parlant sobre l'Exposició de Barcelona.

Fou presentat pel senyor Francesc Sureda.

El senyor Montaner digué que contra l'opinió de molts, la ciutat de Barcelona no té res de materialista. Contra aquesta opinió, podria dir-se que Barcelona ha estat la porta per on han entrat a Espanya totes les manifestacions intel·lectuals europees. Però Barcelona ha sabut sempre lligar els seus interessos espirituals amb l'esplendor material. L'Exposició, a la qual Mallorca ha de portar el seu concurs, serà una prova d'aquest doble aspecte de la ciutat de Barcelona.

La concurrència, que era molt distingida, ha aplaudit amb entusiasme el conferenciant.

El senyor Montaner ha sortit aquesta nit cap a Barcelona.

TEATRE BARCELONA

Comiat de la companyia Rivera-De Rosas

Anit passada va tenir lloc el comiat d'aquesta companyia argentina que amb tant d'èxit ha vingut actuant en aquest teatre. Va representar-se "La mala reputación", comèdia de la qual De Rosas en fa una creació.

El públic que omplia el teatre va premiar la tasca d'aquest actor excepcional i la de la resta de la companyia amb abundants aplaudiments. Al final De Rosas es va veure obligat a pronunciar un discurs.

ROBATORIS

Jaume Robert deixà ahir un carretó al carrer de València i entrà a una casa a fer una diligència, i quan sortí trobà a nàncar una malaota on hi havia robes valorades en 500 pessetes.

Ahir entraren lladres al domicili de Maria Lloyt, que viu al carrer de Bailén, i robaren joies valorades en 6.500 pessetes.

Ahir, a la plaça d'Urquibona, robaren un carro i un cavall propietat de Josep Canudas.

Ahir fou detingut al carrer de Migdia, Manuel Martínez Ruiz en el moment que venia sabates que havia robat a l'auto que va de Manresa a Vic.

DE MADRID

Ampliació del Consell

Madrid, 8.—El President, en parlar amb els periodistes, a la sortida del Consell, els ha donat compte del més interessant tractat en la reunió.

Foren pocs els expedients i de no gaire interès, però a part dels que figuren a la nota oficiosa diem que el marquès d'Estella s'ocupà extensament de les Exposicions de Sevilla i Barcelona.

Ja que marxa la propaganda que realitza el Patronat del Turisme en tots dos certàmens, ja era hora d'atendre la inauguració dels viatges, car aquesta qüestió representava dos aspectes, que recolliria en una Reial ordre que aviat trametrà a "La Gaceta".

El primer aspecte correspon al Patronat del Turisme, que situarà a les estacions frontereres i als principals ports representants idonis per a l'organització dels viatges a totes dues capitals on se celebraran les Exposicions i altres dins del Circuit de Turisme.

L'altre aspecte pertany al Govern i es refereix a la relació dels consuls amb els futurs turistes.

Els consuls donaran tota mena de facilitats per a l'organització dels viatges i així ho comunicaran públicament per a coneixement d'aquells que desitgin venir a Espanya.

Un altre aspecte que han tractat en el Consell ha estat el relatiu a estatges, etc.

El ministre de Foment ha donat compte d'un projecte particular que hom li ofereix al Govern com a iniciativa privada, relatiu a la creació de l'asseguradora sobre equipatges a les línies fèrries.

Català:
LA PUBLICITAT
és el teu diari

ELS ESPORTS

EL NADAL A LA MALADETA

II
De Barcelona a Benasc i La Rencusa (2.125 metres)

L'organització d'aquesta sortida començà dos dies abans. La gran combinació de dies festius que presentava el calendari feia temps que s'esperava a fer una excursió que valgués la pena. Entre els diversos projectes que tot seguit es barrejaven, el que feia més goig als amics que curaven de planejar les jornades nadalenques fou una anada cap a la regió de La Maladeta, prenent com a camp d'operacions el xalet de La Rencusa, propietat del Centre Excursionista.

Fou precis resoldre de bell antuvi l'afar del trasllat ràpid fins a Benasc, car a l'hivern el servei de l'auto públic és força més lent que a l'estiu, i cal perdre mig dia a Graus, combinació que a nosaltres no ens convenia gens. S'obtingué un omnibus reservat, que faria per a nosaltres el viatge directe de Monçó a Benasc durant la nit, i que recolliria la caravana tres dies més tard, i la deixaria altra vegada a l'estació del ferrocarril.

S'arribà també a un acord amb el senyor Abadías, arrendatari del xalet de La Rencusa. No sols facilitaria les claus, evitant així de fer un al·lucinant que es deixa obert i proveït de llenya durant l'hivern, sinó que ell mateix pujaria acompanyant el grup, i així tindríem les màximes comoditats.

La llista d'inscripció s'anà omplint de mica en mica, tot i els obstacles que suposava sortir d'excursió durant unes festes que la tradició vol veure celebrar a l'entorn de la llar.

Per la meua part haig de confessar que si vaig decidir sumar-me a la colla no ho vaig fer amb un convenciment massa absolut.

Les excursions del temps nadalenç se solen veure sovint — durant els darrers anys sobretot — espallades pel mal temps, o per la mala neu, o pel fred, o per tot plegat a la vegada. No podia apartar-me del magi una altra anada a La Rencusa, feta justament el Nadal de l'any 1922.

Fou aquella la pitjor aventura que heu vist: ens hem efectuat; ens hem anat; per un miracle, i els nostres esforços — posen encara una vegada — a les hores terribles de la nit, ens portaren a Luchon i La Rencusa.

Però quan hom sent de veritat una anada, la perspectiva d'unes jornades i d'una altra estada en unes regions i en mig d'uns elements que ens tenen el cor robat i records desagradables i per a llevar tot el mal regust que hagi quedat.

A més a més, el temps no ha pasat inútilment, i el coneixement i l'experiència d'ara són quelcom més profund que quan en 1922 ens llançàvem a l'aventura nadalenca.

La llista arribà a aplegar disset companys, els quals, després de diverses converses preparatòries, ens anàrem aplegant a l'estació del Nord la tarda del dissabte dia 22.

Altra gent deuria preguntar-se, curiosos, cap a on deuríem anar. Per altra banda, els esquís i unes motxilles apilades com mai, figuraven en el nostre equipatge: piolets, cordes, trampans, pells de foca per als esquís, i encara una quantitat excessiva d'abricalls de tota mena. Una bàscula va registrar uns augments de pes de 25 a 26 quilos per persona, que era el que pesaven cada una de les nostres motxilles, augmentant els esquís i altres aparells.

A un pas de caragol travéssim Catalunya; entrem a Aragó, i a les dues de la matinada som a Monçó. Gran enrenou al vagó, i en un parell de minuts tot l'equipatge queda descarregat i traslladat dalt la coberta del cotxe que ens espera.

Pels diferents compartiments interiors del cotxe ens anem repartint, amb una mica d'esperança de continuar una dormida que molts d'ells no hem pogut començar. Cal fer constar que ens fou facilitat un cotxe d'un motor excel·lent, i tot ell força confortable: ferem sense cap contratemps ni avaria els 120 o 130 quilòmetres que separa Monçó de Benasc.

A tres quarts de set del matí saltem del cotxe a la plaça de Benasc. L'Abadías ve tot seguit a donar-nos el bon dia. La son i l'ensopiment de les dotze hores de viatge es fonen per encantament. Està clarejant, i una llum amorfa, imprecisa, d'un blau deixat, permet veure enlaire la neu, que s'allarga al fons de les canals. Les arestes i les carenes són ben pelades. Un cop de vent sec i sobtat ens fa mirar els uns als altres amb estranyesa. Tindrem torb? La neu està malament? Per sort les cabòries fugen aviat, i ens imposen la calma necessària per a viure hora rera hora i sense desbocaments de la imaginació.

A la fonta Sayó ens tenen un esmorzar a punt. Cal dir millor un dinar, per l'abundància de la menestra que ens és servida. Men-

dels sentiments més sincers que d'instint tots portem a dins. Un crit a tall de salvatge vol dir allà dalt moltes coses més que les millors frases que l'enginy pot fabricar a la terra baixa.

La pujada va continuar-se una darrera estona, i a les cinc de la tarda, dins una calma augusta, el darrer company era davant la porta de La Rencusa, es treia els esquís i trobava a dins l'escalfor d'un foc acabat d'encendre.

Josep M.ª Guàrdia

BOXA

VELLADA SUSPESA

La gran vetllada que avui, dimecres, havia de donar-se al "Nuevo Mundo" del Paral·lel ha estat suspesa per tal d'incorporar íntegrament el seu programa a la gran manifestació pugilística que tindrà lloc a l'Olympia, amb ocasió de celebrar-se el sensacional combat que posarà Segon Bertos davant Gironès, per al Campionat d'Espanya del pes ploma.

La notícia de celebrar-se el Campionat d'Espanya del pes ploma a l'Olympia ha estat acollida amb molta alegria pels aficionats.

Gironès-Bartos, en quinze rounds, per al Campionat d'Espanya del pes ploma.

Jaume Alós-Jim Moran, dos ex-campions d'Espanya, en deu rounds, per a la challenge.

Martí Oroz contra el negre americà Jack Contray, en vuit rounds, i Tormo-Lluís Villess, en sis rounds, ultra un preliminar a càrrec dels pesos mitjans Ripoll-Cañades, es quelem que se surt del corrent per a figurar als anys de la boxa hispana com a un gran esdeveniment pugilístic.

ATLETISME

FESTIVAL OFRENA A NA CAROLA FABRA

Pocs són els detalls que d'aquest festival podem donar complet.

De moment, la recent adhesió de dos dels més notables atletes catalans ja comença a dibuixar la real importància que des del punt de vista tècnic hom haurà de concedir-hi.

De les gestions establertes amb altres notabilitats esportives, hom no sap res en detall, però sembla que la primera proposició està francament fora les possibilitats econòmiques dels organitzadors.

Malgrat tot, aquests continuen les gestions per tal que l'equip que volien constituir el "clou" de la reunió, pugui ésser de veritable valua.

Es molt probable que, ultra del festival atlètic, se celebri una conferència, que es pensa demanar la doni una de les nostres més il·lustres personalitats esportives.

Estem convençuts que un cop conegut el nom del conferenciant tot l'element esportiu badaloní se'n felicitarà a bastament.

CLUB ESPORTIU CATALUNYA

La Secció de Gimnàstica i Atletisme d'aquesta entitat prepara per al dia 27 del corrent el primer festival d'aquest any. A aquest acte, no poguent prendre part un nombre important de socis degut a la poca capacitat del local, es faran individualment demostracions de diferents exercicis, ultra els de conjunt del grup gimnàstic del Club i d'uns combats de lluita grecoromana.

S'espera amb veritable interès la presentació de la secció infantil, que per primera vegada prendrà part en els nostres festivals.

Col·laborarà també l'Escola Orfèdnica, que amb tant d'encert té cura de l'educació musical i artística dels socis d'ambdues entitats.

L'entrada es farà per invitació rigorosament personal.

PILOTA BASCA

FRONTO PRINCIPAL PALACE (Professionals)

Artia i Irigoyen II, enfaixats de vermell, jugaren dissabte a la nit contra Arnedillo II i Goitia, amb distintiu blau-cel, sortint respectivament del 9 i mig i 9.

El partit no oscil·là ostensiblement durant la primera desena que es distingí pel joc igualat dels quatre pilots amb els consegüents equilibris del marcador.

Cap a la meitat fou quan Arnedillo i Goitia, fent honor a la confiança que el senat dels savis els havia dispensat, l'un amb les seves dretes precises i l'altre sense deixar de col·locar pilotes a mitja canxa degudament carregades de perillós efecte, agafaren ja per no perdre-la la davantera de la puntuació.

Endebades els dos vermells s'esforçaren en contrarestar le spilotades

enemigues i en torbar la perfecta intelligença que regnà en el bàndol blau, el qual assolí la victòria per nou punts.

Una ovació entusiasta premià la tasca brillant de la parella guanyadora, ben digna per cert d'elogi, pels nombrosos partits que aquesta temporada porta apuntats, al seu favor.

Finí la vetllada un encontre entre Guruceaga i Sagasti, vermells, i Emilio II i Egui, blaus, el qual, gràcies a la manca de disposició de la saga vermella, fou guanyat pels segons de carrera, per 40 a 33.

El públic que en gran quantitat acudí al Frontó del Palace la nit del diumenge, tingué la fortuna de presenciar un dels matches més renyits i vistosos de l'actual temporada. Eren els contendents, Irigoyen III i Irigoyen II, vermells, i Arnedillo II i Cuzalis II, blaus. Els quadros de sortida eren el 9 i 9 i mig.

Tot el partit fou pilotat a gran tren i les diferències de punts entre les dues parelles quedaren reduïdes a la mínima expressió. Durant el transcurs de la partida dotze igualades mantingueren viva la cridòria dels corredors i l'emoció del respectable. El saquer blau, en desplegar el seu joc dur i els seus inimitables bots promptes a l'ensens que les ràpides col·locacions dels germans, els quals cobriren el terreny a la perfecció, motivaren contínues ovacions caloroses. Començà la darrera desena i Arnedillo, fins aleshores seguríssim, perdé unes dretes. Aquest contratemps féu avançar resoltament els vermells fins al final 40 deixant als contraris en el 36. Tòthom altament satisfet per les meravelles de joc presenciat i l'enorme dosi de voluntat de vencedors i vençuts es acomiadà amb sinceres demostracions d'afecte. Creiem que l'empresa del nostre frontó accedirà a la reposició de la combinació que tan bells moments féu gaudir als amants de la pilota xica.

Seguidament, Alsasua i Egui (vermells) foren batuts en un partit sense interès pels blaus Emilio II i Lizárraga, per 35 a 15.

TENNIS

HOMENATGE A CAROLA FABRA

Organitzada per diversos socis del Pompeya tindrà lloc demà, dijous, a les nou de la nit, al saló de festes del dit club, un sopar a honor de l'actual campiona de lawn-tennis de Catalunya.

Les inscripcions per al dit acte poden trametre's a la consorgeria del Pompeya, on podrà recollir-se el corresponent tíquet.

ESPORTS DE NEU

II APLEC D'HIVERN DELS SKIADORS DE GRÀCIA

El dia 27 de gener se celebrarà a les pistes de La Molina el II Aplec d'Hivern dels Skiadors de Gràcia. En aquesta festa hi hauran dues curses d'skis, una de fons per a tots els skiadors, siguin o no graciencs, i una de velocitat per als skiadors de les entitats graciencques.

Els reglaments de les dites curses es repartiran d'aquí a pocs dies, com la llista de premis, que des d'ara ja es pot dir que serà nodrida.

PING-PONG

CAMPIONAT ESCOLAR

El dia 1 de febrer començarà el campionat de ping-pong organitzat per la Federació Catalana d'Estudiants Catòlics. Hi poden prendre part tots els estudiants que acreditin la qualitat de tals.

Per al dit campionat s'han rebut nombrosos i escaients premis.

Per a la inscripció i reglament, tots els dies feiners a la secretaria de l'entitat, carrer de Rivadeneira (plaça de Catalunya), quart, segon, de set a vuit del vespre.

SOLER I TORRA GMANA

BANQUERS BITLLETS

Francescos, 24'10 per 100.
Anglesos, 29'77 pessetes.
Italians, 22'25 per 100.
Belgues, 85'63 per 100.
Suïssos, 118'25 per 100.
Portuguesos, 0'27 ptes.
Alemanya (Reichsmark), 1'46 id.
Austria (Schilling), 0'83 pessetes.
Txecoslovàquia, 18 per 100.
Holandesos, 2'42 pessetes.
Rússia (tchernovetz), 11 pessetes.
Grècia, 7'75 per 100.
Suècia, 1'61 ptes.
Noruega, 1'61 idem.
Dinamarca, 1'61 idem.
Finlàndia, 14'50 per 100.
Romania, 3'50 per 100.
Bulgària, 3'75 per 100.
Turquia, 2'75 pessetes.
Estats Units, 6'13 idem.
Canadà, 6'03 id.
Argentina, 2'58 id.
Uruguai, 6'05 idem.
Xilens, 0'70 idem.
Brasilers, 0'70 idem.
Bolívians, 1'75 idem.
Colombians, 5'00 pessetes.
Peruans, 23 idem.
Paraguais, 0'10 pessetes.
Venezuela, 1'05 pessetes.
Japonesos, 2'75 id.
Algerins, 23'85 per 100.
Egipcis, 30 pessetes.
Filipines, 2'75 idem.
OR
Alions, 118 per 100.
Unces, 118 id.
4 i 2 duros, 118 id.
1 duro, 7'50 pessetes.
Isabel, 110 per 100.
Frances, 117 id.
Llitors, 20'75 pessetes.
Dòlars, 6'10 id.
Cubà, 6'05 id.
Mèxic nou, 121 per 100.
Venezuela, 117 id.
Mars, 145 id.

ADVERTIMENT

Advertim a les persones entistes i empreses a les quals interessa la publicació immediata de les notes que ens envien, que els originals han de dirigir-se tots a la Redacció, plaça de Catalunya, 3, primer, abans de les nou del vespre. Els que ens arribin més tard d'aquesta hora o vagin adreçats a la impremta del diari, Barba, 11 i 13, no seran publicats fins després de 48 hores.

LA TOS
Qualsevol que sigui el seu origen
es CALMA SEMPRE INSTANTANIAMENT
omplint les

PASTILLES VALDA
ANTISEPTICAS
PRODUCTE INCOMPARABLE
CONTRA ELS
REFREDAMENTS, MAL DE COLL,
LARINGITIS agudes o cròniques,
BRONQUITIS agudes o cròniques,
INFLUENZA, ASMA, ENFISEMA, etc.

**FIXEUSE BÈ
DEMANEU - EXIGIU**
A TOTES LES FARMACIES
DE LES VERITABLES
PASTILLES VALDA
portant el nom
VALDA

Farmàcia
Menthol 0.002
Eucalyptol 0.005
Anísol-Goma

El marit, un home en uniforme, d'alçària regular, patilles rissades i petites, la cara immòbil, separava els cofres apilats i anava traient robes de sota.

Quan la dona s'adonà de Pere, gairebé caigué als seus peus. —Fills meus! Auxili! Auxili! Salveu-la! —deia plorant—. La meua filla petita!... La meua filla!... Han deixat la petita! La crema!... Oh! Oh! I per això l'he criada!... Oh!

—Calla, Maria Nicolaievna —digué en veu baixa el marit, evidentment per a justificar-se davant d'un desconegut. La nostra germana se la deu haver enduta, segurament.

—Monstre! Bandit! —crià amb colera la dona, deixant de plorar de sobte. No tens pietat del teu fill! Un altre l'aniria a treure de les flames! És un forn! Això no és un home, no és un pare! Vós sou un home noble —digué a Pere, tot plorant—. El foc ha començat per aquest costat. Ha pres a casa nostra. La criada ha criat: Foc! Ens cremem! Tots hem corregut per recollir les coses. Hem fugit mig vestits. Ja veieu el que hem pogut treure... tot el bé de Déu, el llit i les altres coses, tot ho hem perdut... Busquem els petits... Caterina no hi és!... Oh! Oh! Senyor! Tornava a plorar. Fill meu! Fill del meu cor! Cremada! Cremada!

—Però on és? On s'ha quedat? —digué Pere. Per l'expressió animada de la seva cara la dona comprengué.

—Pare!... Calma el meu cor, ajuda'm.

—Aniska, canalla, vés, acompanya'm! —crià amb colera a la criada, i encara ensenyava més les dents llargues. Acompanya'm!...

—Jo... jo... ja ho faré... jo... —pronuncià Pere ràpidament, amb veu oprimida.

La criada xarxó sortí de darrera el cofre, s'aparià la trena, i tot sospirant, descalça, passà endavant.

Pere semblava que tornés de sobte a la vida després d'un llarg desmai. Alçà el cap, els ulls se li il·luminaren amb un esclat de vida, i amb passes ràpides seguí la criada, l'avangà i es trobà al carrer de Poverskaia. El carrer era ple de núvols de fum negre. Les flames sortien per tot arreu a través dels núvols. Una multitud s'atapava davant del foc. Al mig del carrer un general francès deia alguna cosa als que el voltaven.

Arrendada instantània
Guàrdia potentíssima
Molt d'avantatge
Velocitat màxima

són els avantatges de la

NOVA MAGNETO

Bosch

Sèrie F

EQUIP BOSCH S. A.
Tallers Elèctrics

Barcelona - Mallorca, 281

